

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 03 0 U 024995 25 Uvp
Sarajevo, 09.01.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Babić Stanković Aleksandre, kao predsjednice vijeća, Vuković Josipa i Ajanović-Selimović Amele, kao članova vijeća, te Kazić Edine, kao zapisničara, u upravnom sporu tužiteljice M.M. iz T., ul. I.M. br. ..., zastupane po punomoćniku Smajić Nihadu, advokatu iz Tuzle, protiv akta broj: FZ3/2/2-31-1-414-2/24 od 26.06.2024. godine, tuženog Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar, u upravnoj stvari ostvarivanja prava na starosnu penziju, odlučujući o zahtjevu tužiteljice, za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 03 0 U 024995 24 U od 13.05.2025. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 09.01.2026. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 03 0 U 024995 24 U od 13.05.2025. godine, odbijena je tužiteljčina tužba podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena tužiteljčina žalba izjavljena protiv prvostepenog rješenja direktora Kantonalne administrativne službe tuženog u Tuzli, broj: UP/I-FZ6/2/1-31-1-285/24, MB: 0001197150352, od 27.02.2024.godine. Tim prvostepenim rješenjem (tačka 1. dispozitiva) je tužiteljici priznato pravo na starosnu penziju počev od 13.12.2023. godine, u iznosu od 1.483,65 KM, te je u (tačkama 2, 3, 4, i 5. dispozitiva) određeno da isplata po ovom rješenju pripada od 13.12.2023. godine, da iznos penzije usklađen na dan donošenja rješenja iznosi 1.557,83 KM, da je korisnik penzije obavezan u roku od 15 dana, nosiocu osiguranja prijaviti svaku činjenicu koja je od uticaja na korištenje odnosno obim prava, u protivnom isplata penzije će biti obustavljena, te da žalba ne odlaže izvršenje.

Protiv navedene presude tužiteljica je, po punomoćniku, podnijela zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke, zbog povrede odredaba Zakona o policijskim službenicima, Zakona o izvršenju krivičnih sankcija, Zakona o upravnom postupku i Zakona o upravnim sporovima, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i zahtjev za vanredno preispitivanje uvaži, uz obavezu tuženog da tužiteljici naknadi troškove upravnog spora. U obrazloženju zahtjeva se navodi: da se u pobijanoj presudi prvostepeni kantonalni sud pravilno pozvao na odredbu člana 104 a Zakona o policijskim službenicima i odredbu člana 130. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija Federacije BiH, ali da u konkretnom slučaju u

odnosu na tužiteljicu iste pogrešno primjenjuje; da uzimajući u obzir odredbu člana 2. stav 1. Zakona o policijskim službenicima, proizilazi da se ovaj Zakon primjenjuje na policijske službenike zaposlene u Federalnoj upravi policije (policijski organ), dok iz stava 2. ovog člana proizilazi da se odredbe ovog zakona primjenjuju i na policijske službenike koji rade u drugim organizacionim jedinicama Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova ili drugog ministarstva Federacije BiH ili državnog organa Federacije BiH u mjeri u kojoj je to predviđeno zakonima kojima se uređuje organizacija, upravljanje i nadležnost navedenih organizacionih jedinica; da je odredbom člana 104 a. stav 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o policijskim službenicima propisano da je policijski službenik lice definisano u članu 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju i da pravo na penziju ostvaruje pod uslovima utvrđenim Zakonom o penzijskom osiguranju i ovim zakonom pod uslovom da je imao neprekidno najmanje 15 godina staža osiguranja u svojstvu policijskog službenika i da u vrijeme sticanja prava na penziju ima svojstvo policijskog službenika; da je odredbom člana 130. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija Federacije BiH propisano da službenici ustanova i Federalnog ministarstva koji rade na poslovima kojim se vrši neposredan uticaj na osuđene osobe i stražari u pravima iz zdravstvenog, penzijskog i invalidskog osiguranja, kao i drugim pravima po osnovu rada, izjednačavaju se sa sudskom policijom i policijom Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova u skladu sa federalnim zakonom; da je tužiteljica dana 01.09.2020. godine zasnovala radni odnos u Kazneno popravno zavodu Tuzla, Sektor za odgoj i tretman osuđenih lica, gdje je obavljala poslove socijalnog radnika i vaspitača osuđenih lica sve do odlaska u penziju 12.12.2023. godine, u kom periodu je obavljajući te poslove vršila uticaj na osuđene osobe pa se na istu odnosi odredba člana 130. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija Federacije BiH, te da je ovakvom pobijanom odlukom tužiteljica dovedena u diskriminirajući položaj u odnosu na druga lica u istoj pravnoj situaciji, što prema navodima zahtjeva predstavlja bitnu povredu Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke tuženi je predložio da se isti odbije kao neosnovan.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH", broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema obrazloženju pobijane presude, kao i podacima iz spisa predmeta, proizilazi da je tužiteljica dana 04.01.2024. godine podnijela zahtjev za priznavanje prava na starosnu penziju u skladu sa odredbama Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH, br. 13/18, 90/21 i 19/22), te da je prvostepena Služba tuženog u provedenom postupku koji je prethodio donošenju prvostepenog rješenja od 27.02.2024. godine, na temelju službenih (nespornih) podataka matične evidencije osiguranika, utvrdila da je tužiteljica rođena dana godine i da na dan prestanka osiguranja (12.12.2023. godine), odnosno na dan sticanja prava 13.12.2023. godine ima navršenih 63 godine, 05 mjeseci i 28 dana života, da njen ukupan penzijski staž do dana prestanka osiguranja iznosi 41 godinu, 01 mjesec i 29 dana, ostvaren kao staž osiguranja u periodu od 24.03.1986. godine do 12.12.2023. godine i kao staž osiguranja sa uvećanim trajanjem u periodu od 01.09.2000. godine do 12.12.2023. godine (što brojčano iznosi 41,163866), te da je s obzirom na navršenih 40 godina staža osiguranja (bez obzira na navršene godine života) tužiteljica na dan 13.12.2023. godine ispunila uslove na starosnu penziju, propisane članom 40. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju. Prilikom određivanja visine penzije prvostepeni organ

je primijenio odredbe člana 43. do 47. istog Zakona, te je istu utvrdio u mjesečnom novčanom iznosu od 1.427,96 KM, množenjem ličnih bodova osiguranika po osnovu staža osiguranja u iznosu od 78.201383, sa vrijednošću općeg boda, koji na dan ostvarivanja predmetnog prava na starosnu penziju iznosi 18,26 KM. Pri tome je prethodno utvrđen godišnji lični koeficijent osiguranika (GLK), tako da je ukupan godišnji iznos plaća, odnosno osnovica osiguranja, novčanih i nenovčanih prihoda i naknada koje je osiguranik ostvario počev od 01.01.1970. godine do 2023. godine na koje je obračunat i uplaćen doprinos (izuzimajući 1992., 1993., 1994., i 1995, kao i 2023. godinu, kao godinu ostvarivanja prava), podijeljen sa prosječnom godišnjom plaćom u SR BiH, odnosno Federaciji BiH za istu kalendarsku godinu, pri čemu je zbir godišnjih ličnih koeficijenata osiguranika utvrđen u iznosu od 57,610079. Lični koeficijent osiguranika utvrđen je dijeljenjem zbira godišnjih ličnih koeficijenata, sa periodom za koji su obračunati i iznosi 1,899758, shodno članu 45. stav 1. Zakona, a period za koji su obračunati godišnji lični koeficijenti osiguranika utvrđen je tako da se svaka godina računa kao 1, svaki mjesec kao 0,083333, a svaki dan kao 0,002777 i iznosi 30,324943, shodno članu 45. stav 2., u vezi sa članom 44. stav 4. Zakona. Lični bodovi osiguranika po osnovu staža osiguranja u iznosu od 78,201383 utvrđeni su množenjem ličnog koeficijenta osiguranika od 1,899758 i njegovog staža osiguranja u vrijednosti od 41,163866, shodno članu 44. stav 2. i 4. Zakona (tako da se svaka godina računa kao 1, svaki mjesec kao 0,083322, a svaki dan kao 0,002777) za sva prava ostvarena od 18.11.2021. godine, shodno članu 44. stav 5. i 6 Zakona. Protiv prvostepenog rješenja tužiteljica je izjavila žalbu, koja je osporenim rješenjem tuženog od 26.06.2024. godine odbijena kao neosnovanu, uz obrazloženje da prema dokazima u spisu predmeta tužiteljica u momentu prestanka radnog odnosa, odnosno ostvarivanja prava na penziju nije imala status policijskog službenika i u skladu sa odredbom člana 104. a) Zakona o policijskim službenicima ne ispunjava uslove za ostvarivanje prava na penziju. Protiv tog osporenog rješenja tužiteljica je podnijela tužbu, koja je pobijanom presudom prvostepenog suda odbijana kao neosnovanu, pri čemu je prvostepeni sud rješenja penzionih organa cijenio pravilnim i zakonitim.

S obzirom na činjenično stanje utvrđeno u upravnom postupku prvostepeni sud, a i nadležni penzioni organi, nisu svojim odlukama povrijedili zakon na štetu tužiteljice, pa se zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke ukazuje neosnovanim.

Naime, prema odredbama člana 2. stav 1. tačka k) Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službene novine Federacije BiH", br. 13/18 i 93/19 - Ustavni sud Federacije Bosne i Hercegovine, 90/21 i 19/22) policijski službenik, u smislu ovog zakona, je lice koje je kao takvo definisano posebnim zakonom na osnovu kojeg prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja ostvaruje kod nosioca osiguranja.

Odredbama člana 2. stav 1. Zakona o policijskim službenicima Federacije Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“, broj 7/05, 70/08, 44/11 i 13/18), propisano je da se ovaj Zakon primjenjuje na policijske službenike zaposlene u Federalnoj upravi policije (policijski organ), dok je stavom 2. propisano da se odredbe ovog Zakona primjenjuju i na policijske službenike koji rade u drugim organizacionim jedinicama Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova ili drugog ministarstva F BiH ili državnog organa F BiH u mjeri u kojoj je to predviđeno zakonima kojima se uređuje organizacija, upravljanje i nadležnost navedenih organizacionih jedinica ili organa uprave. Stavom 3. propisano da se od komisija ili odbora ili drugih organa uspostavljenih u skladu sa ovim Zakonom može tražiti da izvršavaju zadatke ili poslove za organizacione jedinice ili organe uprave iz stava 2. ovog člana u mjeri u kojoj je to predviđeno zakonima na osnovu kojih su

navedene organizacione jedinice ili organi uprave uspostavljeni. Prema stavu 4. ovog člana policijski službenici su oni pripadnici policijskog organa iz stava 1. ovog člana i pripadnici organizacionih jedinica i organa uprave iz stava 2. ovog člana koji su ovlašteni da primjenjuju policijske ovlasti propisane ovim Zakonom i postupaju kao ovlaštena službena lica prema zakonima o krivičnom postupku u Bosni i Hercegovini. Stavom 5. istog člana propisano je da radna mjesta na kojima se zapošljavaju policijski službenici propisuju se prema zakonu kojim se uspostavlja policijski organ ili organizaciona jedinica ili organ uprave iz stava 2. ovog člana, te propisima donesenim na osnovu zakona.

Odredbama člana 104 a. stav 1. Zakona o policijskim službenicima Federacije Bosne i Hercegovine, propisano je da je policijski službenik lice definisano u članu 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju i pravo na penziju ostvaruje pod uslovima utvrđenim Zakonom o penzijskom i invalidskom osiguranju i ovim zakonom, pod uslovom da je imao neprekidno najmanje 15 godina staža osiguranja u svojstvu policijskog službenika i u vrijeme sticanja prava na penziju imao svojstvo policijskog službenika. Prema stavu 2. ovog člana policijskom službeniku iz stava (1) ovog člana lični koeficijent za ostvarivanje prava na penziju utvrdit će se na osnovu pet godišnjih plata ostvarenih u svojstvu policijskog službenika, koje su za policijskog službenika najpovoljnije, dok je stavom 3. ovog člana propisano da odredbe stava 2. ovog člana odnose se i na policijskog službenika koji je uslijed zadobijenih povreda na radu uzrokovanih neposrednim izvršenjem službenih poslova i zadataka bude proglašen invalidom 1. kategorije.

Odredbama člana 130. stav 1. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija u Federaciji Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", br. 44/1998, 42/1999, 12/2009 i 42/2011), propisano je da službenici ustanova i Federalnog ministarstva, koji rade na poslovima kojim se vrši neposredan uticaj na osuđene osobe i stražari, u pravima iz zdravstvenog, penzijskog i invalidskog osiguranja, kao i drugim pravima po osnovu rada - izjednačavaju se sa sudskom policijom i policijom Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova - Federalnog ministarstva unutarnjih poslova, u skladu sa federalnim zakonom. Zbog posebnih uslova rada i prirode poslova i zadataka sredstva za plaće iz stava 1. ovog člana, osiguravaju se u uvećanom iznosu u odnosu na sredstva koja se osiguravaju za plaće drugih federalnih organa uprave. Federalno ministarstvo vodi evidenciju o osobama iz stava 1. ovog člana i izdaje im uvjerenja o vremenu provedenom na tim poslovima. Na kojim radnim mjestima osobama pripadaju prava iz stava 1. ovog člana, utvrđuje Vlada Federacije na prijedlog federalnog ministra.

Odredbama tačke II Odluke o utvrđivanju radnih mjesta zaposlenika u kazneno-popravnim zavodima, koji se u pravima iz penzijskog i invalidskog osiguranja izjednačavaju sa sudskom policijom i policijom Federacije BiH ("Službene novine Federacije BiH", broj 69/22), koja je donesena na osnovu odredaba člana 130. stav 4. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija u Federaciji Bosne i Hercegovine, a stupila na snagu dana 01.09.2022. godine, propisano je da radna mjesta iz tačke I. ove odluke su radna mjesta sistematizovana u službi osiguranja kazneno - popravnih zavoda u Federaciji Bosne i Hercegovine koja su definisana posebnim odredbama o službi osiguranja u Zakonu o izvršenju krivičnih sankcija u Federaciji Bosne i Hercegovine, a na kojima uposlenici imaju slijedeća službena zvanja: 1. Zatvorski policajac - stražar, 2. Stariji zatvorski policajac - stražar, 3. Stariji zatvorski policajac - stražar prve klase, 4. Nadzornik zatvorske policije - straže, 5. Stariji nadzornik zatvorske policije - straže, 6. Stariji nadzornik zatvorske policije - straže prve klase i 7. Zapovjednik zatvorske policije straže.

Prema tome, kako iz naprijed citiranih odredaba zakonskih i podzakonskog propisa jasno proizilazi da se poslovi na radnom mjestu koje je tužiteljica obavljala u Kazneno-popravnom zavodu Tuzla u periodu od 01.09.2000. godine do penzionisanja 12.12.2023. godine, a to su socijalni radnik, vaspitač osuđenih lica, te pomoćnik direktora Sektora za odgoj i tretman, šef Odjeljenja za prijem i opservaciju osuđenih lica i pomoćnik direktora za poslovnu jedinicu kazneno-popravne ustanove ne smatraju poslovima policijskog službenika, odnosno poslovima zaposlenika u kazneno-popravnim zavodima, koji se u pravima iz penzijskog i invalidskog osiguranja izjednačavaju sa sudskom policijom i policijom Federacije BiH, kakvi se poslovi podrazumijevaju prema spomenutim propisima, i da, ni po jednom od tih propisa, tužiteljica nema valjanog materijalno-pravnog osnova za primjenu odredaba člana 104.a) Zakona o policijskim službenicima, prema kojima se policijskom službeniku, odnosno zaposleniku u kazneno-popravnim zavodima, koji se u pravima iz penzijskog i invalidskog osiguranja izjednačavaju sa sudskom policijom i policijom Federacije BiH lični koeficijent za ostvarivanje prava na penziju utvrđuje na osnovu pet godišnjih plata ostvarenih u svojstvu policijskog službenika koje su za policijskog službenika najpovoljnije, to je suprotno navodima iz zahtjeva za vanredno preispitivanje prvostepenim rješenjem od 27.02.2024. godine pravilno tužiteljici priznato pravo na starosnu penziju primjenom odredaba člana 40., i 43. do 47. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, zbog čega se suprotno tome navodi zahtjeva za vanredno preispitivanje ukazuju neosnovanim.

Također, suprotno navodima iz zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke da su u odnosu na tužiteljicu pogrešno primijenjene odredbe člana 104. a Zakona o policijskim službenicima Federacije Bosne i Hercegovine i člana 130. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija u Federaciji Bosne i Hercegovine, pravilno je osporenim rješenjem tuženog od 26.06.2024. godine odbijena žalba tužiteljice, a pobijanom presudom prvostepenog suda od 13.05.2025. godine tužba tužiteljice, upravo primjenom naprijed citiranih odredaba člana 2. i 104 a. Zakona o policijskim službenicima Federacije Bosne i Hercegovine, člana 130. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija u Federaciji Bosne i Hercegovine, u vezi sa odredbama tačke II Odluke o utvrđivanju radnih mjesta zaposlenika u kazneno-popravnim zavodima, koji se u pravima iz penzijskog i invalidskog osiguranja izjednačavaju sa sudskom policijom i policijom Federacije BiH i članom 2. stav 1. tačka k) Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, jer na osnovu nespornih dokaza u spisu predmeta (rješenja o prestanku radnog odnosa tužiteljici od 11.12.2023. godine) proizilazi da u momentu prestanka radnog odnosa, odnosno u momentu ostvarivanja prava na penziju tužiteljica nije imala status policijskog službenika, niti zaposlenika u kazneno-popravnom zavodu, koji se u pravima iz penzijskog i invalidskog osiguranja izjednačavaju sa sudskom policijom i policijom Federacije BiH, kako je to naprijed istaknuto, već je bila raspoređena na radnom mjestu šef Odsjeka za prijem, otpust i matičnu evidenciju osuđenih osoba u Sektoru za poslove odgoja /tretmana osuđenika u Kazneno-popravnom zavodu poluotvorenog tipa u Tuzli, koji poslovi ne predstavljaju poslove zaposlenika u kazneno-popravnom zavodu, koji se u pravima iz penzijskog i invalidskog osiguranja izjednačavaju sa sudskom policijom i policijom Federacije BiH.

Kako je prvostepena presuda donesena uz pravilnu primjenu materijalnog prava, pri čemu nisu povrijeđena pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje ove upravne stvari, to je ovaj Sud i ostale navode zahtjeva ocijenio neosnovanim (koji u cijelosti predstavljaju ponavljanje navoda iz tužbe i navoda iz žalbe izjavljene protiv prvostepenog rješenja) obzirom da je iste prvostepeni sud već ocijenio u skladu s odredbama člana 39. Zakona o upravnim sporovima, te za ocjenu da su isti navodi neosnovani, u obrazloženju pobijane presude dao jasne razloge, koje u svemu prihvata i ovaj sud.

Zbog svega navedenog ovaj Sud je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude, jer osporenim rješenjem tuženog, a niti pobijanom presudom nije povrijeđen zakon na štetu tužiteljice.

Zapisničar
Kazić Edina, s.r.

Predsjednik vijeća
Babić Stanković Aleksandra, s.r.